

ΤΟ ΦΥΤΟΝ ΤΗΣ ΕΝΤΟΜΟΦΘΟΡΟΥ ΚΟΝΕΩΣ.

Τὰ διάφορα εἶδη τῶν φυτῶν, τῶν παραγόντων τὴν ἐντομοφθορὸν κόνιν, καὶ τὰ λευκὰ ἢ κίτρινα, ἀλλὰ λίαν κομψὰ ἄνθη τῶν δύνανται νὰ καταστῶσι πολύτιμος στολισμός τῶν ἡμετέρων κήπων, ἀφ' οὗ ἐκτὸς τῆς κομψότητος ἔχουσι μάλιστα καὶ τὸ προτέρημα νὰ βλαστάνωσι καὶ νὰ προκόπτωσιν ἄνευ πολλῆς περιάλψεως καὶ προσοχῆς. Δύο εἶδη ἐξ αὐτῶν, τὰ λεγόμενα *Pyrethrum roseum* καὶ *P. carneum*, φύονται κυρίως ἐν Περσίᾳ καὶ ἐν ταῖς χώραις τοῦ Καυκάσου, ἐξ αὐτῶν δὲ κατασκευάζεται ἡ γνωστὴ περσικὴ ἐντομοφθορὸς κόνις. Ἐν τούτοις τὸ φυτὸν τοῦτο δύναται νὰ μεταφυτευθῇ ἐπιτυχῶς καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς μας κήπους, φθάνει μόνον τὸ χῶμα αὐτῶν νὰ ᾔη καλόν. Ἡ δαλματικὴ ἐντομοφθορὸς κόνις παρασκευάζεται ἐκ τοῦ ἐν Δαλματίας καὶ Μαυροβουνίῳ ἰθαγενοῦς φυτοῦ, τοῦ λεγομένου *Pyrethrum cinerariaefolium*. Ἐπ' ἐσχάτων ἤρχισαν νὰ καλλιεργῶσι τὸ φυτὸν τοῦτο εἰς πολλὰ μέρη τῆς Καλλιφορνίας, διότι ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἐξ αὐτοῦ κόνις παρέχει ἀσφαλῆ προστασίαν ἀπὸ τῶν καταστρεπτικῶν σκωλήκων, τῶν λυμαιομένων τὰς φυτείας τοῦ βάμβακος. Ὁμοίως λέγεται ὅτι τὸ φυτὸν τοῦτο εἶνε ἱκανὸν διὰ τῆς παρουσίας του ν' ἀποδιώκῃ ἐπίσης ἀπὸ τῶν δωματίων μυίας καὶ ἄλλα παρόμοια ἔντομα.

Ἄν ᾗτο δυνατόν νὰ προκόψῃ εἰς ἐπιμελεῖς χεῖρας ἡ καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ τούτου καὶ παρ' ἡμῖν, λίαν ἀποτελεσματικῶς καὶ μάλιστα ἀκινδύνως θὰ ἀντικαθιστῶμεν διὰ τῆς κόνεώς του τὰς ὑπόπτους ἐκείνας σκόναις, τὰς ὁποίας οἱ φαρμακοποιοὶ μας (οἱ ἄλλως σπεισιάρηδες), ἕκαστος κατὰ τὸ ὕψος τῆς ἐμπειρικῆς σοφίας του, συνιστῶσιν εἰς τὰς οἰκο-

γενείας ἄνευ προνοίας καὶ μετὰ συνεπειῶν ἐνίοτε ὀλεθρίων οὐχὶ κατὰ τῶν ἐντόμων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν κωνώπων,

ἀλλὰ κατὰ τῶν ἀνθρώπων. Ὀλίγη εὐκινησία ἀπαιτεῖται διὰ ν' ἀπαλλαχθῶσι αἱ χώραι τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τεχνητῶν ἐπιδημιῶν.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ναί, κέκτηται καὶ ἡ ψυχὴ ἡ ἀληθῶς ἐρωῶσα
Χαράς, ὥς οὐδ' αἰσθάνονται οὐδ' ἐννοοῦσιν ἄλλοι,
Χαράς, ὥς μάλιστα ἐναρμόριος ἐξεικονίζει γλώσσα,
Καὶ ὧν ἡ μνήμη ἐν ἡμῖν διὰ τῶν χρόνων θάλλει.
Τοῦ ἀτυχοῦς, ὃν ἔθιξεν ἡ φλόξ ἡ οὐρανία
Εἰσὶν ἐκείναι ἡ τρυφὴ ἡ μόνη καὶ σπανία.

Ἐν μετανοίᾳ καὶ φαλμοῖς, ἐπένθει τοῦ Σωτῆρος
Τὴν πάθησιν τὴν μυστικὴν ἡ πόλις τῆς Παλλάδος·
Νυχθημερόν εἰς τοὺς ναοὺς ὁ ψίδυρος ὁ στεῖρος
Τὰ ὅτα ἐβανκάλιζε τῆς εὐσεβοῦς ὁμάδος,
Καὶ πᾶσαν τὴν κατάνυξιν ἐκείνην ἀτενίζων
Ἐγέλα ὁ ἀνέφελος τῆς Ἀττικῆς ὀρίζων.

„Ἐλθέ, μοί εἶπεν, ἄπιστε, ἡ τῆς ψυχῆς μου φίλη·
Μὴ ἀγερῶχος ἴστασαι μακρὰν τῶν ἄλλων μόνος.
Ἰδέ πῶς σπεύδει ἡ πληθὺς συμφώνως ἡ ποικίλη,
Καὶ κλίνουσα τὰ γόνατα πρὸ τοῦ σεπτοῦ πυλῶνος,
Τὸ ξύλον πῶς ἀσπάζεται ἐν ὀδυρμοῖς καὶ θρήνοις,
Ὅ εἶδε φέρον τὸν θεὸν ἡ γῆ τῆς Παλαιστίνης.“

„Ἐλθέ καὶ σὺ τὸν τράχηλον τὸν ἀλαζόνα κλίνας,
Τὴν θείαν χάριν δέχθητι τὸν Σατανᾶν ἐάσας·
Καθοδηγεῖ τὸν πλάνητα πρὸς τοῦ φωτὸς τὰς κρήνας
Ὁ τῷ ἰδίῳ αἵματι τὴν γῆν ἐξαγοράσας·
Καὶ — „Σὺς ἐγώ, ἀπήντησα, ἐν οὐρανῷ καὶ Ἀδῇ·
Πρὸς τὰς ἀρχάς μου παρευθὺς ὁ σὺ φιλεῖς συνάδει.“ —

Πυκνὸν τὸ πλῆθος τὸ πενθοῦν ἐπλήρου τὸν ναῖσκον,
Ὅν τοῦ Ριζάρη ἐπῆξεν ἡ τελεσφόρος πίστις,
Καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐδείκνυτο κακούμενος καὶ θνήσκων
Ὁ σώσας τὴν ὑφήλιον τῆς Γαλιλαίας μύστης.

Ἐλὼτ', ἐλὼτ', λαμὰ σαβαχθανί;
(Ἰησοῦς Χριστός).

Ἐκεῖ, κρατοῦντες καὶ ἡμεῖς συμβολικὰ κηρία,
Ἐν μέσῃ ἔστημεν ὁμοῦ τῇ σιγηλῇ χορείᾳ.

Καὶ οὕτως ὡς ὑπόπτερος παρῆλθεν ἡ ἐσπέρα.
Πρὸς οὐρανοὺς ὁ παιδικὸς ἐκείνης νοῦς ἐπέτα,
Καὶ κόσμους ἐνῶ ἐπλάττε χρυσοῦς εἰς τὸν αἰθέρα,
Παραδεισίαν ἐπὶ γῆς ἐγὼ ἐτρύφων δαῖτα,
Ἐκείνην μόνην θεωρῶν καὶ τοῖς φαλμοῖς ἐκφράσεις
Μιγνύς κρυφίως τρυφεράς τῆς χαρμονῆς μου πάσης.

Ἄλλ' αἴφνης διανοίγεται τὸ ἱερόν, τὸ κῆμα
Τῶν κεφαλῶν ταράττεται ὡς πρὸ πνοῆς θυέλλης,
Καὶ φέρον τὸ τρισάγιον τοῦ μαρτυρίου σῆμα,
Ὁ ἱερεὺς ἐξέρχεται τῆς μυστικῆς θυμέλης.
Ἐν κατανύξει πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα πᾶς τις τρέπει,
Καὶ τὸν ἀέρα πλήσσουσι τὰ θεῖα ταῦτα ἔπη.

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας.
Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν ἀγγέλων βασιλεὺς.
Ψευδῇ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν
ἐν νεφέλαις.

Ῥάπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ.
Ἦλοις προσηλωθῇ ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας.
Λόγγῃ ἐκεντήθη ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου.
Προσκυνούμεν σου τὰ πάθη, Χριστέ!

Δακρύων ἐνεπλήσθησαν θερμῶν οἱ ὀφθαλμοί μου,
Ὁ μυελὸς ἐρρίγησε τῶν ἐν ἐμοὶ ὀστέων,
Τὸ λογικὸν παρέσυρεν ἡ ἐνθὺς ψυχὴ μου,
Καὶ πρὸς στιγμὴν θερμότερον τῶν διὰ Σοῦ σωστέων
Καὶ τὴν ἡδεῖάν σου μορφὴν ἀγνῶς θεοποιούντων,
Σ' ἐλάτρευσα, μειλίχῃ προφήτα τῶν Πενθούντων.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.